

af et andet Medlem forleden Dag, og det er med fuld Tyde, man omtaler dem. Man vil imidlertid se, at al Forberedelse med Hensyn til Spørgsmaalet om disse sundhedsfarlige Erhverv mangler. Vi stulde for det Første vide, hvilke de ere, og hvor de ere at finde — jeg tvivler slet ikke paa, at der er nogle — for det Andet stulde vi undersøge, om man ikke ad anden Vej kan raade Bod paa Faren ved dem f. Ex. ved bedre sanitære Foranstaltninger, ved at kræve bestemte Lokaler eller, jeg vil hellere sige en bestemt Indretning af de Lokaler, i hvilke de drives, ved at kræve en begrændset Arbejdstid og i det Hele ved Indskrænkninger af saadan Art. Vi maa langt mere end nu være i Stand til at bedømme, om og hvor vi have dem, og i hvilket Omfang de ere sundhedsfarlige. For Resten mener jeg, at det er et Emne, som det Offentlige har alt Kald til at tage sig af, men jeg tror ikke, at det vil være muligt at gjøre det i dette Dieblif.

Det ærede 6te Medlem for 6te Kreds (W. Peterfen) kom ind paa et Par Spørgsmaal vedrørende Enteltheder. Jeg maa gjøre ham opmærksom paa, at jeg forstaar Paragrafens Affattelse saaledes, at der er sagt: Den, der løsser Skibe o. s. v., altsaa Modtageren. Det er mig i den Forbindelse ligegyldigt, hvilke Aftaler eller Sørbånd der er mellem Skibene og Modtagerne, jeg holder mig til den, der modtager Varerne og skal have dem løsfede. Jeg tror, at det vil blive den Regel, der maa gennemføres, men det er forøvrigt Enteltheder, vi nærmere kunne komme ind paa. Jeg tror ikke, det vil blive vanskeligt at udfinde den, som i det enkelte Tilfælde skal svare denne Afgift; men jeg vil gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det, her er Tale om, er ikke at holde sig til den enkelte Mand, men at etablere en Solidaritet mellem de Vedkommende, som udøve denne Virksomhed, ikke blot den Art, det ærede Medlem omtalte, men andre Virksomheder, som sættes i Klasse med den. Jeg indrømmer naturligvis, at naar en Mand kun en enkelt Dag har Arbejde, hvortil han benytter andre, kan det være vanskeligt at faae fat paa ham, men paa Klassen som Helhed vil man altid kunne faae fat, og saa gjør man Klassen som Helhed solidarisk for Arbejdsrisikoen i den bestemte Retning. Det kan godt være, at der er enkelte Tilfælde, hvor de Vedkommende ville echappere, men jeg vil dog sige, at for saavidt der indtræffer Ulykkestilfælde under slige Arbejder, vil man ikke kunne undgaa at blive opmærksom paa de Vedkommende og faae fat paa dem. Jeg tror, man uden Vanskelighed vil komme ud over den Slags Enteltheder.

Ratser: I Slutningen af Diskussionen er der fremkommet et Punkt, hvor jeg ikke kan være enig i de Udtalelser, der desangaaende ere faldne. Det er allerede fremhævet af den høitærede Minister, at der ikke er mindste Tvivl om, at isald en Gaardmand vil lade sit Dag lægge om af en Husmand, vil denne, dersom han kommer til Stade, efter Lovforslagets Bestemmelser absolut være ulykkesforsikret, og man vil kunne nævne mange Tilfælde af lignende Art, hvor altsaa en Entrepreneur ikke er stude ind i Arbejdsforholdet. Men det forekommer mig, at dette paa ingen Maade fremgaar af § 1 i Begyndelsen, hvor der staar: „Enhver, som har lønnet Arbejde hos en Arbejdsgiver i den af de i § 2 nævnte Virksomheder o. s. v.“ Man kan nemlig ikke sige, at den Husmand, der paatager sig at gjøre Taget istand for Gaardmanden, derved kommer til at udføre lønnet Arbejde for en Arbejdsgiver; han arbejder jo derved kun for en Mand, der ønsker sit Dag omlagt, men det er ikke at udføre et lønnet Arbejde for en Arbejdsgiver; thi derved forstaas i dette Forslag en Mand, der giver sig af med ved Hjælp af lønneede Arbejdere at udføre visse Arbejder. Jeg kan derfor heller ikke slaa mig til No med den Forklaring. Jeg tror, at netop det Modsatte ligger i Forslaget. Jeg tror, at naar den lønneede Arbejder skal ulykkesforsikres efter denne Lovs Bestemmelser, skal han arbejde som lønnet Arbejder hos en Arbejdsgiver og ikke hos en anden Mand, der ønsker et Arbejde udført. Jeg tror, at der vil fremkomme adskillig Misforståelse ved den Måde, hvor paa Lovforslagets Bestemmelser ere affattede. Det er det, jeg gjerne vilde have Opmærksomheden henledt paa. — Jeg har ogsaa en anden Bemærkning at gjøre angaaende Lovens Udstrækning. Jeg tror, at den høitærede Minister sagde, at man ikke tænkte paa de lettere Tilfælde, der befattede Forslaget sig ikke med. Der er ogsaa nævnt tidligere fra den høitærede Ministers Side, at isald man gav Loven en for vid Udstrækning, vilde Betsøtningen blive valtforsør. Men den samme Ret til Understøttelse, som gjøres gjældende, naar en lønnet Arbejder kommer til Stade hos en Arbejdsgiver under sit Arbejde, hvor Faren er særlig stor, forekommer mig ogsaa at maatte gjælde, hvor Faren vel er mindre, naar han dog rammes og sættes i en Ulykkestilstand, der vilde medføre Understøttelse efter nærværende Forslag. I § 2 om industrielle Virksomheder træder det tydelig frem, at der i den Henseende er en efter min Mening vigtig Opfattelse af, hvorvidt Erstatningen bør til-